

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 9. června 2021 o stížnosti odsouzeného: [celé jméno odsouzeného], [datum narození], proti usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 11. května 2021, č.j. 6 PP 49/2021-20,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Okresní soud v Liberci tak, že podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se zamítá žádost odsouzeného [celé jméno odsouzeného], narozeného [datum], o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 20 (dvaceti) měsíců uloženého rozsudkem Okresního soudu v Kutné Hoře z 20. 11. 2019, č. j. 6 T 114/2019-141.

2. Proti tomuto usnesení podal odsouzený ihned po jeho vyhlášení stížnost. Podanou stížnost následně písemně odůvodnil. V podané stížnosti namítá, že rozhodnutí okresní soudu není k jeho osobě příliš férové. Odsouzený v další části stížnosti vysvětluje okolnosti, které vedly ke spáchání jeho trestné činnosti, když trestné činnosti se dopouštěl z hlouposti, kterou si vyčítá. Podotýká, že výkon trestu nastoupil sám, ve výkonu trestu s ním nejsou žádné problémy, při nástupu byl zařazen jako koupelník a zastupoval oddíl cca 100 lidí. Za své chování a pracovní činnost získal pochvalu. Po přeřazení do Liberce je taktéž chválen za pracovní morálku a získal kázeňskou odměnu. Po dobu výkonu trestu měl čas nad vším přemýšlet a přehodnotit svoji minulost, která mu byla vyčtena. V jeho případě lidé trpí předsudky a sudí ho podle vzhledu, protože cvičí, v minulosti pracoval jako profesionální ochranka, osobní strážce a zúčastnil se i několika seminářů a výcviků sebeobrany. Vždy raději lidi chránil, než jim ubližoval. Pracoval, snažil se starat o rodinu. Ví, že dělal chyby, ale z těch se poučil, uvědomil si je. Vždy se snažil chyby nedělat, ale při jeho smůle se to pokazilo. Pokud jde o předchozí trestnou činnost, tak jen reagoval na předchozí nevhodné chování, kdy byl napadán on sám a bylo mu vyhrožováno, nebo bránil svoji přítelkyni před jejím bývalým manželem, bohužel vždy on z toho vyšel jako ten špatný. Snažil se ale jednat správně. Kromě toho se jinak ale účastnil záchranných prací při povodních, pomáhal v Německu zabezpečovat tábory uprchlíků a při svých bohatých zkušenostech nikdy neměl jinak potřebu něco řešit násilím. Cvičí, ale není zlý člověk, bohužel jsme se dostali do doby, kdy se lidé neumějí chovat, jsou na sebe zlí a potom si stěžují. Tím nechce omlouvat to, co spáchal, přiznává, že to přehnal, přemýšlí, že to mohl udělat jinak, nechal proniknout své city a přehnal to. Proto se už chce vyhnout patologickému prostředí, kde hrozí potencionální riziko návratu do VTOS. Ve výkonu trestu toho hodně pochopil, mrzí ho, že si podstatné věci neuvědomil dříve, byl nezodpovědný. Bohužel mu to došlo až ve výkonu trestu a ztratil čas, který mohl trávit s rodinou. Chtěl by vysvětlit, že není násilník a nepřijde mu fér, pokud byl odsouzen, než byla známa podstata celé věci. Má za to, že po dobu výkonu trestu se choval tak, jak je očekáváno od napraveného člověka.

3. Krajský soud z podnětu včas a řádně podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost řízení usnesení předcházející, a dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.

4. V prvé řadě krajský soud uvádí, že v průběhu řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nebylo zjištěno žádných procesních pochybení. Okresní soud postupoval v souladu se všemi procesními předpisy, při zachování všech práv odsouzeného. Dokazování potom bylo provedeno takovým způsobem, který lze, byť s výhradou, považovat za odpovídající,

když rozsah dokazování okresnímu soudu v nezbytné míře umožnil vytvořit si potřebný podklad pro rozhodnutí. Krajský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že okresní soud měl k dispozici aktuální hodnotící zprávu věznice k osobě obžalovaného, ovšem bylo vhodné, aby k poznatkům k osobě odsouzeného a jeho chování byl vyslechnut i jeho vychovatel. Přes tento nedostatek ovšem nelze učinit závěr, že by rozsah dokazování neměl odpovídat potřebám pro rozhodnutí v této věci a neumožnil dospět ke správným závěrům.

5. Podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody jsou v případě odsouzeného upraveny konkrétně v ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když dle tohoto ustanovení soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něj očekávat, že v budoucnu povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného a odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody.

6. Krajský soud přitom s odkazem na výše uvedené zákonné ustanovení může konstatovat, že ve věcném rozhodnutí okresního soudu pochybení nebylo shledáno. Jestliže okresní soud po přezkoumání všech rozhodných skutečností z hlediska toho, zda jsou splněny shora citované zákonné podmínky pro rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, dospěl k závěru, že odsouzený nesplňuje veškeré výše uvedené podmínky pro možné rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, potom krajský soud vyslovené úvahy a závěry okresního soudu může přijmout.

7. Okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí rozvedl skutečnosti, které byly zjištěny z provedených důkazů. V návaznosti na uvedená zjištění poukázal na ustanovení § 88 odst. 1 tr. zákoníku a z něj vyplývající podmínky pro možné podmíněné propuštění, jakož následně vysvětlil, které zákonem vyžadované podmínky, resp. kterou z těchto podmínek, nemá za základě provedených důkazů za splněnou. Krajský soud přitom zdůrazňuje, že všechny tři stanovené zákonné podmínky musí být splněny kumulativně, tedy všechny podmínky současně, a pokud by nebyla dodržena byť jediná z podmínek, nebylo by možné o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody rozhodnout.

8. Není pochyb o tom, že odsouzený splnil zákonný požadavek spojený s potřebnou minimální dobou výkonu trestu odnětí svobody a vykonal alespoň jednu polovinu uloženého trestu ve smyslu § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Této povinnosti odsouzený dostál a uvedenou podmínku splňuje.

9. Krajský soud může souhlasit i s tím, že v průběhu výkonu trestu byl odsouzený 2x kázeňsky odměněn, doposud nebyl kázeňsky trestán a jeho hodnocení vyznívá příznivě a pozitivně, jak je zřetelně patrné z hodnotící zprávy věznice. Má dobrou pracovní morálku, spolupracuje při naplňování programu zacházení, řády věznice dodržuje a své povinnosti si plní. Zaznamenán byl pouze jeden negativní poznatek. Ačkoli lze průběh výkonu trestu označit za bezproblémový, jak na uvedené i odsouzený poukazuje ve své stížnosti, odsouzený je stále zařazen ve II. skupině vnitřní diferenciaci, tedy mezi vězni s nevyjasněným postojem. Krajský soud tedy na straně jedné může uvést, že z hodnocení odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody je nepochybně zřejmý pozitivní kvalitativní vývoj, u odsouzeného jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující reálné možnosti polepšení a tomu, že chování odsouzeného má pozitivní tendenci, ovšem celkový obraz průběhu výkonu trestu odnětí svobody stále ještě nelze považovat za natolik úplný a dostačující, aby mohlo být bez výhrad uzavřeno, že odsouzený spolehlivě splňuje podmínku prokázání polepšení pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Z tohoto pohledu jsou úvahy okresního soudu odpovídající provedenímu dokazování, stejně jako i vyslovenému závěru hodnotící komise vězeňské služby, že prognóza zdárné resocializace je u odsouzeného částečně otevřená.

10. V návaznosti na uvedené zjištění pak okresní soud doposud není přesvědčen ani o tom, že už není důvod pochybovat o vedení řádného života odsouzeného v budoucnu, tedy okresní soud neshledává u odsouzeného také splnění zákonné podmínky v podobě možného předpokladu očekávat od odsouzeného, že v budoucnu povede řádný život. Okresní soud přitom vyložil, jakými okolnostmi byly vedeny a utvářeny jeho hodnotící úvahy ohledně trestněprávní narušenosti osobnosti odsouzeného. I v tomto ohledu je třeba uvést, že okresní soud vycházel ze zákonných limitů a tyto okolnosti hodnotil v souladu se zákonnou úpravou, jak opět rozvedl ve svém odůvodnění. Krajský soud musí přisvědčit tomu, že odsouzený byl vícekrát soudně trestán, přičemž skutečnost, že odsouzený již byl celkem 5x soudně trestán, a to opakovaně pro trestnou činnost násilného charakteru, tedy pro jednání společensky škodlivé, nebezpečné a ohrožující, ukazuje, že dosavadní snahy o výchovné působení na odsouzeného se zatím mýjely účinkem. Okresní soud, a pochopitelně ani krajský soud, při závěru o sklonech pachatele k trestné činnosti nepřehlédl, že část z předchozích odsouzení už byla zahlazena, neboť odsouzený se osvědčil ve zkušební době podmíněného odsouzení, ale je namístě též připomenout, že v souladu s rozhodnutím Rt 6/1975, je soud v rámci celkového hodnocení odsouzeného oprávněn přihlížet ke všem předchozím odsouzením. Krajský soud připomíná, že před spácháním poslední trestné činnosti a uložením trestu, který odsouzený nyní vykonává, bylo na odsouzeného působeno trestem odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen, když ovšem k požadované nápravě odsouzeného nedošlo, neboť nezanechal svého závadového jednání. Dne 23.10.2018 byl vyhlášen rozsudek Okresního soudu Plzeň-sever pod č.j. 1 T 72/2017-283, kterým byl odsouzený uznán vinným z přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, když tento rozsudek nabyl právní moci dne 8.7.2019. Již v této věci Okresní soud Plzeň – sever ve svém rozsudku upozorňoval na sklony odsouzeného k závadovému jednání, ale s ohledem na okolnosti nasvědčující stabilizaci poměrů odsouzeného, volil výchovný trest zesílený dohledem nad osobou odsouzeného. Trestné činnosti, pro kterou byl odsouzený uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 20. 11. 2019 č. j. 6 T 114/2019-141 pro velmi podobné jednání, se potom odsouzený dopustil dne 21.4.2019. Je zřejmé, že ani tehdy nepravomocné odsouzení a neskončené trestní stíhání, stejně jako případná hrozba výkonu trestu odnětí svobody, odsouzenému nezabránila v tom, aby se znovu nedopustil stejného typu trestné činnosti, speciální recidivy v podobě jednání namířeného proti zdraví jiného. Je zjevné, že hrozba výkonem trestu, výstraha v podobě možného výkonu trestu odnětí svobody, neměla na chování odsouzeného žádný vliv, neodradila ho od další trestné činnosti. Z daného pohledu je možné konstatovat, že intenzita trestné činnosti v podobě vysoké frekvence je zřejmá, s čímž je i spojena výrazně se stupňující nebezpečnost osoby odsouzeného pro společnost. Odsouzený ve své stížnosti poukazuje na to, že není násilné povahy, spíše se v jeho případě vše smolně pokazilo, ale jinak se snažil jednat správně, ovšem uvedené nemůže vést k závěru, že s osobou odsouzeného již není žádné riziko spojeno. Z charakteru jednání, se kterým souvisela trestná činnost odsouzeného, je patrné, že se jednalo o nezvládnutou, nepřiměřenou násilnou reakci na chování druhého, které sice bylo ze strany druhého nevhodné či až konfliktní, ale ani uvedené situace nelze řešit násilnými prostředky. Bohužel, v současné době přetrvává nemalá možnost vzniku konfliktních okamžiků, čímž není vyloučeno ani riziko dalšího závadového jednání odsouzeného, pokud by se stal účastníkem takové situace a opět vyvstalé problémy řešil násilím. Nadto odsouzený, ač si byl vědom toho, že má problémy s násilným jednáním, si v posledním případě zajistil jako přivýdělek práci „vyhazovače“, tedy místo, které je svojí povahou vysoce rizikové ve spojení s možností vzniku konfliktu, přičemž už právě v této pozici v minulosti nezvládl zmírnit své jednání a dopustil se trestné činnosti, pro kterou byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 24.9.2013 č.j. 5 T 192/2011-166. Z hodnocení vypracovaného věznicí k osobě odsouzeného vyplývá, že jako protektivní faktor se jeví jeho rodinné zázemí, kdy má velmi dobré vztahy jak se svými rodiči tak i se svou družkou, ovšem je třeba uvést, že pracovní a rodinné zázemí měl odsouzený i v době, kdy se dopouštěl trestné činnosti, pro kterou byl odsouzen v posledních letech, když právě dobré sociální a rodinné zázemí vedlo k tomu, že v případě odsouzení

rozsudkem Okresního soudu Plzeň-sever pod č.j. 1 T 72/2017-283 byl volen výchovný trest, jak je už výše uvedeno. Přitom i hodnotící zpráva věznice si všímá potenciálního rizika spojeného s osobou odsouzeného právě ve sklonech řešit problémy násilím a v možnosti návratu do patologického prostředí, což odráží právě tu situaci, kdy odsouzený sice už v době, kdy se dopustil poslední trestné činnosti, pracoval pro společnost Fa, ovšem vedle toho začal pracovat též jako „vyhazovač“.

11. Úvahy okresního soudu, že ještě není spolehlivě dovršená náprava odsouzeného ve výkonu trestu a jednak jeho výše popsaná trestní minulost vyvolává obavu z možného dalšího závadového jednání, tedy má v provedených důkazech oporu. Krajský soud i s vědomím toho, že odsouzený má snahu na sobě pracovat, by za vhodné považoval, aby odsouzený nejen dosáhl I. PSVD, ale aby se i zapojil do nějakého terapeutického programu, který by mu pomáhal lépe zvládat konfliktní situace, aby se více dokázal zdržet násilného jednání, čímž by výrazněji eliminoval rizika, která by s jeho osobou mohla být pro společnost spojena. V dané chvíli ovšem ani krajský soud nemohl zákonné podmínky stanovené pro možné rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody za splnění, a proto napadené usnesení okresního soudu shledal správným a k učiněnému rozhodnutí, kterým okresní soud zamítl žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, nemá žádné výhrady. Vzhledem k tomuto závěru krajský soud podanou stížnost odsouzeného podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl jako nedůvodnou.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další opravný prostředek přípustný.

Liberec 11. května 2021

Mgr. Denisa Šmídová
soudkyně

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. června 2021.